

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redactie:

R.L. du Bois, F.A. Bijlsma, J.H. Deams, L.H. Mulder, W.A. Nods

Redactie-adres:

R.L. du Bois, Schipbeekstraat 15'''

No 18

29 April

1955

D I E S

Men mag niet denken dat wij tragisch zijn. Dat zullen wij met klem moeten bestrijden, te allen tijde. Dat bewijst al veel. Meer echter bewijst dat we weer zover zijn, we zijn er weer ingetrapt. En we zullen het zuur hebben bij aanhoudende berichten.

Desondanks zijn we de verheugenis de baas. We geloven te kunnen zeggen dat we onszelf volkomen in de macht hebben. Driemaal reeds is een van ons voor het ideaal gevallen. Een vierde staat op stapel. We zullen eeuwig doorvechten. Onze plaatsen zullen ingenomen worden door anderen, gewapend of niet. We vallen, zij vallen, steeds zijn er anderen. Wij, zij, iedereen, we weten wat ons te doen staat.

Een vijfde jaar gaat in. De feestelijkheden zullen een officieel karakter dragen. Rondreizende kannibalen geven een demonstratie, we ontvingen een telegram van Lou, de Posterijen hebben hun medewerking toegezegd.

Daar aten we heel veel. Uitsmijters met extra brood, hele sneeën. Gek, in Den Haag. De ober had bloed in de schoenen. Dat kost hem extra belasting. Wiebo vraagt dan ook wat jam in het Nederlands is. Zulke situaties heb je: huwelijk, geboorte, dood, eten, drinken, paardemoppen. En dan naar bed. Vroeg. Daar zijn we puriteinen voor. Pal voor onze gordijnen, of erachter. Prat op ons woordenboek met Litaisch-Letse onzin. Kom, Abraham, het eind is misschien al dichtbij. Tot het einde door. Tot het einde. Tot het end.

K & B

GRENSCONFLICTEN - In twee bedrijven

1e bedrijf

- Kl. Verkeerd ding?
 Mus. Nog slechter. Nu nog slechter.
 Th. Het bewijst dat hij niet drinkt.
 M. En U studeert.
 Kl. Hier voel je dat U studeert.
 Walt. Dat wil niet zeggen dat je studeert, maar wat je studeert.
 Studeren doe je alleen omdat je niet anders kan, omdat je
 vooruit wil, altijd vooruit.
 M. Excuseer me, ik kom direct bij.

2e bedrijf

- M. Luister goed. Godsdienst! Als ik nog eens een godsdienst
 zou instellen, zou ik ....
 Walt. Exacte wetenschappen.
 Kl. Exacte wetenschappen is geen studie, geen wetenschap.
 M. Even moet ik weg, want ik ben in staat van dronkenschap.
 Walt. Wat heb ik met wiskunde te maken, meneer. Ober, U gelooft
 zeker wat wij weten niet.
 Th. Dit zijn slechts speculatieve dingen.
 Walt. U hebt zelf het gevoel in deze dingen aan te wijzen. Als U
 nu niet wilt ... als U wel wilt ... oneindig.
 Th. Daarmee zijn wij verven en theologie verwijderd!
 Walt. Ik ben net aan het radijsje eten.
 O. Wat moet er hier afgerekend worden?
 Walt. Hij heeft een goed raatje. Hij staat voor zijn zaal. Ik kan
 alleen de grenslijnen overkoepelen.

Clchmrl.

e

Coplâ

De triangel blijft verboden
 Tot op de laatste dag
 Daarna gaat hij weer tortelen
 Wat dan natuurlijk mag.

d.

VUILVERBRANDING

De moeder nam de 50 lijken onder de arm en liep heen. Harmen had die dag weer een van die buien en dan kon ze hem beter even ontlopen. Wanneer we deze gerechtigheid bibliofiel zouden beschouwen, zou er nog veel van te leren zijn. Maar dan zien we de dag verkeerd, zodat we het hierbij moeten laten.

De moeder liep langs het weggetje naar het Westen en de 50 lijken bleken niet zwaar. Dikwijls had Harmen haar al gezegd dat ze dat beter per kar kon doen, maar ze vond zichzelf nog jong genoeg. De vrouwen zijn bij de inboorlingen van dit eiland trouwens toch al sterker dan in Europa.

25000 ton vuilnis hadden de vuilniswagens verzorgd. En daartussen moest het gele doosje zitten. Dikwijls had het al in het nachtkastje aan de mannelijke kant van het echtelijk bed gestaan, verstopt. Maar tenslotte had Harmen het toch gevonden. Daarom liep de moeder met de 50 lijken niet in Oostelijke maar in Westelijke richting. Dan kon ze meteen graven. Dat ging in één moeite door.

P.A.

Brieven van luisteraars

Een notaris uit het Noorden
Des lands en een grijsaard uit
Een oudeliedentehuis in de Betuwe voor
Een heel oud radiotje in een keuken
Waarom schrijven ze ?

En een huisvrouw uit het Oosten
Waarom schrijft zij? Zij is
Een instemmend geestverwant
Zij zijn allen in de gijhouding.

Watse Kef

Ibrahim Fabel: Het verhaal van mij

Ik ben één van de ratten, die gekweekt worden in het souster-rain van een klein Chinees eethuisje in die straat, waar de mogelijkheden U verwarren. Ons geslacht is zo oud als de wereld. Men zegt, dat wij een sterke gelijkenis vertonen met de eerste mens, zoals hij uit het Paradijs verdreven werd. De zonen van deze mens hebben cultuurvolken over de aarde gezaaid, terwijl onze trap van beschaving nagenoeg gelijk is gebleven. Misschien daarom ziet men op ons neer en trachten de meesten ons te verdelgen om het verdelgen zonder meer.

Het leven van onze familie in deze donkere kelder begint na de grote volksverhuizing, als de kademuren scheuren onder het gedreun van spijkerlaarzen. Ik zelf lig in die dagen nog verbolgen in de toekomst. Boven onze behaarde ruggen heerst de geelmens, die onze meester is en voor wie wij ons vermeerderen. Hij wordt aanbeden in duizenden magen, die niet weten, hoe hij zonder ophouden het spelletje "ik zie, ik zie, wat jij niet ziet" speelt. Men bewondert hem, want hij behoort tot het volk, dat een nieuwe eeuw aan de geschiedenis ontrukkt. Zijn onbegrepen aard is zijn grote kracht. Wij zijn het vlees, dat in kleine blokjes aan zijn spijzen toegevoegd, een indruk van overdadigheid moet wekken.

U huivert en kent ons slechts met walging, maar weet niet, dat wij in Uw delicatessen binnengedrongen zijn en daardoor langzamerhand ook in U zelf, om bezit van U te nemen, teneinde wraak te nemen voor het onrecht ons ras aangedaan.

Vergeleken met U, duurt een generatie bij ons maar kort. Wij leven zonder te denken. Tijd voor puberteit wordt ons niet gegeven. Zijn wij vandaag nog kind, morgen zijn wij volwassen en hebben zelf kinderen. Zo is ons leven dienstbetoon tot onze meester ons dood van node heeft. Hij kent onze namen en verzorgt ons in het diesselts en jenseits. Al naar behoefte roept hij de oudsten van onze gemeenschap, om hen, na hun lichamen verstijfd te hebben, te doen rusten in een bamischotel. Niemand wordt overgeslagen: in zoverre staan wij gelijk met de mensen. Vandaag voel ik me afgeleefd. Misschien al weinige ogenblikken na nu, zal mijn Chinese meester, die ver van zijn vaderland leeft, in de verlichte deuropening verschijnen en zijn stem doen klinken door deze donkere ruimte: "Kom Ibrahim Fabel, kom!" En dan zal ik komen ....

Antwoord aan Erica

Het is altijd zo geweest in de geschiedenis, dat het geniale voor niets interesse had dan voor zichzelf. Het geniale stond en bleef buiten het gewone leven, en wilde dat ook. Het idiote stond buiten het gewone leven, en wilde dat niet, maar kon niet anders. Dat kunstenaars op het toppunt van hun genie gek werden, bewijst alleen, dat die bepaalde kunstenaars hun eigen genie niet meer de baas konden, niets anders. Trouwens, ook een hoefsmid of een kruidenier kan gek worden. Van angst. Of van zorgen. Of eenvoudig, omdat zijn vader ook gek was.

In de Olofspoort ontmoeten deze beide mensen elkaar in een bepaald verband. Zo ontmoette eens een cordon padvindders een cordon Hitlerjugend, dit natuurlijk in een vervlakte betekenis des woords. Dat een Olofspoorter niet kaalhoofdig en zo door het leven gaat ligt niet aan het geniale aspect van deze vereniging, maar aan heel andere factoren, liefde tot Oosterse tapijten, verdrukking van complexen, etc. De mensen die hier 's avonds op een droogje zitten, zouden in N.I.A. grote verwoestingen aanrichten, als ze de kans kregen.

Erica, je moet niet denken trouwens dat verlegenheid een karakterfout is.

Met groeten,
Kaas en Brood

•

Ons Feuilleton

KOALA (Vrij overgezet uit een chaotisch dialect) II

Toen het keurkorps van het Olofsleger de violen van zijn toorn deed weerkaatsen tegen de stormkap van een benzinevergasser, sloten de kinderen van de Herfst de grens voor verdere erupties. De blokkade werd een verschrikking, die zich laat beschrijven als een mengsel van oesters en mosselen. Desondanks kon Oom Koos het zonnetje in het water zien schijnen. In die dagen gingen de uitgehongerde Olofskinderen er toe over met intense graagte hun best te doen voor gebedsmolens, die aan hun tweede trouwboekje bezig waren.

(Wordt vervolgd)

En beider hart werd sneller koel.

voor Bkkr

De muze heeft haar vermomming afgelegd en spreekt:

Blijf die je bent, m'n jongen
 Met mijn blokkendoos blij als een kind
 Jij mag op mijn paardje rijden
 Ziet, ik ben van alle tijden

En heb je voor gek gezongen
 En praat je alleen voor de wind
 Blijf mij om je tuintje leiden
 Ziet, ik ben aan alle zijden.

A.N.

Hij heette Kandinsky
 Zijn nacht was een muur
 tussen nu en gisteren
 Zijn vreugde grensde aan verdriet
 Hij dacht dat zijn uren
 vervuld verlangen zouden zijn,
 maar zijn pad ging voorbij
 een diep ravijn en ....
 hij heette Kandinsky.
 God hebbe zijn ziel.

Saoud

Kwatrijnen

Zo worden de kwatrijntjes geboren
 Wij hebben Ons de stropdas omgedaan
 Soms zijn er nog de kleine dingen
 Die ons gedwee op straat doen staan
 Om voor een cent van god te zingen

Beeldenstorm

Kogel maar door de kerk
 Treedt fiks in het woordenstrijdperk
 Tracht beelden te bekeren
 Het is een heidens werk

Quartet

Wijven, van verstand beroofd
 Lurken aan de schedelbeker
 Van hun onvervangbaar Hoofd:
 Everhardus Zekerspreker.

Een staatsgreep en een broedermoord
 De orde in Maassluis verstoord
 Een staatsprijs voor fondantgedichten
 Dit waren dan de nieuwsberichten.

Ik ben voor jou maar straatvuil
 En jij voor mij een windbuil
 Maar als je straks weer naar mij lacht
 Sluit ik je op in mijn moordkuil.

De vis, die langs mijn venster zwemt
 Heeft mij nu reeds zeer ontstemd
 Wanneer hij belt en binnenkomt
 Sta ik voorgoed verstomd.

A.N.

SPROOKJE ....

Eens droomde ik .... van groene, lichte parken, tuinen met bloemen, heldere kleuren, geel, groen, rose, vlekkelig tot een fijne aquarel vermengd, veel zon, en vogels ....

Toen ik groot was ging ik de wereld in. Ik ging naar mijn droompark. Eerst kon ik het niet vinden. Maar toen was ik er. Ik deed de deur open .... En ik zag een groot veld met kaalgeschroeid gras waarop verwelkte, zwarte tulpen lagen. Ze waren mooi, maar krachteloos, slap, uit hun krachten gegroeid en aan hun eigen gewicht bezwaken. Ik bekeek ze, het ras van zwarte tulpen, en ik overdacht treurig wat ik moest doen met deze onbestaanbare uitwassen van de natuur, die door hun curiositeit tot ondergang gedoemd waren. Ik liep door het veld. De zon brandde op mijn hoofd. Terwijl ik droef een traan wegpinkte raapte ik zoveel als ik kon dragen van de bloemen op en zette ze in een vaasje, met schoon water.

Gedesillusionneerd zette ik ze voor mijn medezoekers neer. Maar na een poosje kreeg ik een tip. Ik had pokon vergeten. Dank U voor de tip; hier is wat pokon!

S.

??

Ik las over straaljagers, schietstoelen.

Ik wilde naar de bioscoop.

Ik reisde per schietstoel en ik schoot.

Lucht, leegheid, een wereld, klein, draaiend. Ik zag de sterren en ik had een indifferent gevoel. Ik zweefde.

Mijn kinetische energie was uitgeput.

Ik voelde me draaien. Toen zag ik niets meer. Ik viel zo snel dat ik dacht dat ik stilstond.

En ineens zweefde ik weer.

Ik deed mijn ogen open. Ik hing boven de dakingang van Stratocine; een man met een ijzeren uniform aan vroeg me hard om mijn kaartje.

Ik liet het zien.

Hij schoot op 5 m. afstand een gaatje in een stempel en ik mocht doorgaan. 23° West zei de juffrouw en na drie meter een ellipsbaan $23x^2 + 5y^2 = 115$ volgen. Dat deed ik en ik kwam op een goede balconplaats, vanwaar ik het 4-dimensionale doek goed kon zien. Ik zat naast mijn vriend die ik gisteren op een wolk had ontmoet. Hij zei - dag, ben je ook weer beneden?

S.

Bij de honderdste sterfdag van H.C. Andersen

I. HET SPROOKJE VAN DE BLIKKEN PASTOOR

Er was eens een jongetje dat heel veel speelgoed bezat: hoepels, tollen, poppen, ja zelfs een formuisje dat echt kon branden. Maar het mooiste dat hij had was toch een pastoor van blik die echt kon bidden en die een mooi priestergewaad had en een klein altaartje met kaarsjes om de H.Mis op te dragen. Eens in de week op Zaterdagavond als het jongetje in het bad was geweest, hielden ze processie en dan liepen alle poppen achter de pastoor die het beeld van de H.Maagd droeg. Als ze dan drie maal om de tafel waren getrokken, sprak de pastoor de zegen over hen uit en gingen de poppen tevreden naar huis in de overtuiging dat ze de nieuwe week goed waren begonnen.

Op een dag bedacht het jongetje, dat de pastoor toch eigenlijk een huishoudster moest hebben, net zoals de echte pastoors, en hij wees een van de poppen aan om die eervolle betrekking te vervullen. Nu was deze pop een heel mooie pop, ze had echt haar dat wel van goud leek, en grote blauwe ogen die konden slapen. Ook haar kleren waren prachtig, die waren gemaakt van zijde en bombazijn en ze droeg een broche met een schitterende brilliant. De pastoor kon zijn ogen niet van haar afhouden en bemerkte, dat een zondige begeerte zijn ziel overmeesterde; want je moet weten, dat een pastoor niet mag trouwen. Daar werd de pastoor heel droevig door, want hij wilde toch zo graag vroom blijven. Hij huilde vaak stilletjes in bed en daardoor begon hij steeds meer te roesten. Op een keer speelde het jongetje met zijn poppen in de tuin en vergat 's avonds om de blikken pastoor mee naar binnen te nemen, want die was verdrietig in een hoekje gekropen omdat zijn huishoudster had gezegd dat zij hem liefhad. Na een paar dagen was er weinig meer van de pastoor over dan een hoopje roest. Toen kwam de tuinman, die harkte alle dorre bladeren bij elkaar en maakte er een groot vuur van. Daarin kwam ook de pastoor terecht en daar kon hij echt niet tegen, hij smolt helemaal weg. Maar toen de tuinman de as wilde wegruimen, vond hij een klein gouden kruisje tussen de verkoolde resten. De tuinman was blij, dat begrijp je, en hij verkocht het kruisje voor honderd daalders aan een goudsmit, en die maakte er een gouden ring van.

Ondertussen was de huishoudster gaan kwijnen van verdriet, en ze zag er tenslotte zo onooglijk uit, dat het jongetje haar weg-

gaf aan een arm meisje dat helemaal geen poppen had. Dat meisje speelde zo vaak met haar dat ze tot op de draad versleet, en toen het zover was, zag het arme meisje dat er aan die draad nog een schitterende brilliant zat; want die is onverslijtbaar, moet je weten. Zij verkocht deze edelsteen en ze werd een rijke jongedame, en ze was zo knap dat ze met de tuinman trouwde.

Toen ging de tuinman naar de goudsmit en kocht een gouden ring voor haar met een grote schitterende brilliant. En toen waren de pastoor en zijn huishoudster weer bij elkaar, en de ring bracht ieder die hem droeg geluk.

Dms

•

Liefdesgedicht (voor Els)

Ik heb je nooit gezegd
 Dat ik zo van je houd
 Maar daarom moet je nog niet denken
 Dat dat niet zo is.

Mijn gevoelens zijn bijzonder oprecht.
 Ik weet dat ik lelijk ben
 Maar, weet je, ik vind dat
 De liefde daarboven uit gaat.

Je moet maar denken, kindlief
 Hij heeft zichzelf niet gemaakt
 En och, dat rare smoel
 Dat went wel op den duur.

Pierre Anjalou

•

De Nederlandse Bank

We hebben besloten
 De gulden in het vervolg
 Cent te noemen.

De naam van de cent
 Blijft ongewijzigd.

Honderd cent is dus
 Hetzelfde als
 Eén cent.

Dat is gemakkelijker
 bij de administratie.

Pierre Anjalou

Bij de honderdste sterfdag van H.C. Andersen

II DE TWEE HUISJES

Dit is het verhaal van een lelijk meisje. Ze was zo lelijk, dat iedereen die haar zag, vanzelf moest denken: "Sjongejonge, wat is dat meisje lelijk!". Ze woonde in een huisje ergens diep op een stille hei. Daar was ze arm en kleepte zich in een jute zak.

Wie goed kijkt, ziet echter dat er twee huisjes naast elkaar staan. Dat is nu juist de tragiek. Want in het andere huisje woont een prinsesje. En wel het mooiste, schoonste en rijkste prinsesje dat iemand ooit gezien heeft.

Ge zult dan ook wel begrijpen, waar iedere reiziger die de huisjes passeert zijn kus op de hand ter begroeting en later zijn kus op de mond tot afscheid deponeerde. Ge zult ook wel begrijpen dat het lelijke meisje door al deze dingen een wrok tegen haar buurvrouw was gaan koesteren. Dat kan niet uitblijven, en het bleef ook toen niet uit. Gij begrijpt dit, Satan begreep het ook.

Zodat op een warme Zondagmiddag in Juli een missie uit de hel vertrok, die de duivel naar de hei zou geleiden. U zult weten dat de duivel zich 's winters niet op aarde waagt, omdat de temperatuur zich daarvoor niet leent, maar 's zomers voelt hij zich meestal heerlijk hier. In een herbergje dicht bij de heide verkleedde Satan zich. Hij zag er nu uit als een huzaar van Boreel, een vermomming die dit brave corps niet aan te rekenen is, maar die toch gereede twijfel doet ontstaan aan de juistheid van de beslissing van de minister van oorlog d.d. 18 Mei 1945 inzake de uniformen van de huzaren van Boreel.

Welnu, toen Satan het paadje dat naar de twee huisjes leidt afliep, kwamen de twee meisjes al naar buiten, het prinsesje, gekleed in haar hermelijnen met goudbrokaat getooide mantel, uitbundig en vriendelijk, het lelijke meisje, in haar jute zak, wat aarzelend en gereserveerd. Wie schetst echter de verbazing die beide aangreep toen de huzaar het prinsesje met geen blik bekeek en rechtstreeks op het jute-meisje afliep, haar in de armen nam en hartstochtelijke blijken van gepassioneerdeheid gaf. Het prinsesje liep woedend het huis in, er wel zorg voor dragend dat onder haar mooie mantel haar welgevormde rechterbeen zichtbaar bleef, maar alle moeite die ze zich getroostte was vergeefs. De huzaar ging met het lelijke meisje mee naar binnen en de zaak was rond.

Die nacht is het lelijke meisje ontloken. Maar die emotie is haar teveel geweest. En niet lang daarna is ze overleden. (Voor wie het nog niet begrijpt: dat was precies de bedoeling van de duivel!)

Men kan zich indenkendat Onze Lieve Heer niet bepaald gecharmeerd was van de idee een meisje in Zijn hemel op te nemen die met de duivel geslapen had. Maar aan de andere kant vond Hij het ook wat sneu het lieve kind in de hel te laten creperen. Dat heeft Hem tot het besluit gebracht, het meisje op de weide tussen hemel en hel te laten zitten. Daar wacht ze tot het prinsesje weer bij haar komt om de werkzaamheden met wat meer vrucht voort te zetten. Als U eens in de buurt komt, kunt U haar zien zitten.

Wat het prinsesje betreft, zij woont nog altijd in het huisje. U moet haar eens opzoeken. Ik kan het U warm aanbevelen.

P.A.

•

Kwatrijn

Ik zag bij de muur een fiets staan
Allang had ik zo een gewenst
Die fiets is toen op me gesprongen
En is langzaam weggemenst.

d.

Plagiaat

Drie eindmorenen zaten
Gedrieën op een hek
Toen kwam die berk een praatje maken
Dat vonden ze toch zo gek!

Want, zei er een, veel heb ik
Gezien, daarop mijn woord.
Maar dat een boom kon spreken
Had ik nog nooit gehoord.

t.v.